

§§ 4—7 samt Lovforslagets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 101 af 29. Marts 1924 om kommunale Valg.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 2420).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ludvig Christensen: Man skulde synes, at det for Flertalspartierne i den danske Rigsdag maatte have været tilstrækkeligt med alle de økonomiske Nedskæringslove, der er blevet gennemført i indværende, meget langvarige Rigsdagssamling. Det har man imidlertid ikke kunnet nøjes med; ogsaa paa andre Omraader end just det økonomiske gjaldt det om at komme til at skære ned paa den store, brede, navnlig den fattigste Befolknings Rettigheder, saaledes f. Eks. ogsaa med Hensyn til den kommunale Valgret. Hvad man har gjort paa dette Omraade, svarer paa sin Vis til, hvad man har gjort med Hensyn til Arbejdsløshedsloven, vel nok en af vort Lands mest betydningsfulde Love. Med Hensyn til den havde man heller ikke nok i blot at skære ned økonomisk, men Arbejdsgiverne skulde have en Gave i Form af en ganske overvældende Indflydelse paa, hvorledes denne Lov skulde se ud. Det Lovforslag, der nu er til tredje Behandling her, om den kommunale Valgret, er ligesom den nye Arbejdsløshedskasselov rettet nedad mod de smaa i Samfundet, ikke mindst mod de arbejdsløse. Altsaa, efter at man har foretaget de økonomiske Nedskæringer, tager man fat paa at forringe de Rettigheder, Borgerne hidtil har haft. Det kan ikke nægtes, at der er Konsekvens i den Politik, reaktionær Konsekvens. Det gælder nu aabenbart om at forfølge den politiske Sejr af 2. December 1926 ogsaa kommunalt. Det gælder om ved de kommende kommunale Valg at faa slettet saa mange Vælgere af Listerne som vel muligt og gøre det saa vanskeligt for Smaafolk og for uheldigt stillede Medborgere at opnaa kommunal Valgret, som det er gørligt. Naar man saa har opnaaet de kommunalpolitiske Resultater, som tilsigtes, ved enten at bevare eller erobre konservative Flertal rundt om i By-

raadene og Venstreflertal ude omkring i Sognene, er det vel Hensigten yderligere at forfølge Sejren ved paa ny at sætte Fattighjælpen i Højsædet for derved ogsaa at kunne afskaffe de flest mulige politiske Vælgere. Ellers er der jo ikke til Bunds Konsekvens i den Politik, der her er indledet.

Den saglige Begrundelse for det Lovforslag, der her skal behandles, har man taget sig meget let. Ingen tør paastaa andet, end at den ærede Forslagsstillers Motivering ved første Behandling med et mildt Ord ikke var helt rigtig. Alligevel er der opnaaet Enighed indenfor et Flertal om et Lovforslag, der ganske vist afviger noget fra det Lovforslag, som oprindeligt blev forelagt. Det er saa aabenbart, at da det konservative Folkeparti ikke kunde røgte de erhvervspolitiske Opgaver, som man under hele Valgkampen talte særlig om, da det hverken vilde eller kunde røgte dem og navnlig ikke vilde sætte den nuværende Regering Stolen for Døren paa dette Omraade, maatte det have en Fjer i Hatten, det maatte have noget med hjem til de konservative Vælgere til at stille dem en lille Smule tilfreds med. Først har man saa valgt Arbejdsløshedsloven som noget af det væsentligste, og nu gaar Venstre for — om jeg maa bruge et populært Udtryk — paa ny at smide noget i Gabet paa den glubende konservative Ulv, der ikke kan faa sin Erhvervspolitik ført frem, med til den kommunale Valgrets Ødelæggelse. I Virkeligheden er der ikke under hele Sagens Behandling fremført nogen som helst Begrundelse for, at man nu forlænger det Tidsrum, for hvilket der skal være betalt Skat, hvilket Tidsrum hidtil har været det samme som det i Opholdsbestemmelsen fastsatte. Der er ikke fremsat nogen som helst Begrundelse for, at man gør det vanskeligere for Vælgerne at faa eftergivet deres Skat uden at miste Valgretten, naar de bliver uheldigt stillet. Man har talt smukke Ord om, at det gjaldt om, at Kommunerne fik de Penge ind, der var paalignet i Skat, og det har man naturligvis gjort, fordi man troede derved at kunne føre Bevis for, at Lovforslaget var berettiget.

Hvad bliver imidlertid Resultatet af denne Lov? Kun det, at de Skatteydere, der er heldige, for hvem der ikke sker Forskydninger i deres økonomiske Vilkaar, kan bevare deres Valgret, medens de Medborgere, der bliver uheldigt stillet, og som i mange Tilfælde maaske er langt bedre Medborgere end de heldige, bliver berøvet deres Valgret. Og hvor meget drejer det sig saa om?